

Grupul Hunedoara

Mariana Chicos

De mai bine de un an am înțeles un lucru important despre relația mea personală cu Dumnezeu: dacă vreau să măsoz cât de strânsă este, măsoz cât de mult îl laud pe Dumnezeu, mai ales în rugăciune. Disponibilitatea mea de a-L lăuda este cel mai bun indicator al apropierii dintre mine și El, pentru că în momentul în care îl laud mă concentrez asupra Lui, asupra caracterului și intențiilor Lui, îl cunosc mai bine și înțeleg mai bine cine sunt în raport cu El. Experiența grupului Hunedoara în misiunea din Oltenia a fost grăitoare în acest sens. Scopul nostru declarat a fost acela de a-L lăuda pe Dumnezeu și El s-a lăsat descoperit mai mult, atât nouă cât și oamenilor pe care i-am întâlnit.

Aveam în gând să mergem în Oltenia încă de anul trecut, însă cred că un timp mai potrivit ca acestea nu se putea. Am plecat din București în cursul zilei de vineri, 7 martie, îndreptându-ne spre Târgu Jiu și de acolo în comuna Padeș la fratele Sandu Spiridon. În săptămâna premergătoare plecării noastre în Oltenia, am încredințat în mâna lui Dumnezeu totul: atât pe noi cât și partenerii noștri de rugăciune, al căror sprijin a fost foarte prețios pentru noi. În cursul zilei de sâmbătă am fost alături de fratele Pavel Brumar la trei dintre grupele de copii cu care lucrează. Ne rugaserăm la momentul pregătirii lecțiilor biblice ca acestea să fie adaptate nevoilor spirituale ale copiilor cu care urma să lucrăm. Avem încredere că tot ceea ce am semănat, Dumnezeu în credințioșii Sa, va face să crească. În timp ce trei dintre noi eram în satul Cătunele, la un grup de copii, ceilalți nouă au mers de la un capăt la altul în satul Văieni și, împreună cu fratele Sandu, au cântat, au împărțit tractate și au invitat oamenii la seara de evanghelizare care urma să aibă loc la căminul cultural din sat.

Aș vrea să împărtășesc ceva ce noi toți am privit ca fiind o mare binecuvântare, însă una pe care de multe ori o luăm ca pe ceva ce ni se cuvine pur și simplu. Dragii mei, faptul că facem

parte din biserici mari, unde lucrurile sunt sau ar trebui să fie așezate, biserici unde mulți frați și surori te susțin în rugăciune, unde te închini și inima tresaltă atunci când corul intonează cântece de laudă Domnului, biserici unde hrana spirituală din Cuvântul lui Dumnezeu este una consistentă toate acestea sunt binecuvântări nespuse de prețioase. În satul Văieni, unde am slujit în două seri la serviciul de evanghelizare, era un singur credincios; unul singur! Cu cine să împărtășească ce îl frământă, ce îi vorbește Domnul? Toți credincioșii din Oltenia au fost pentru noi exemple frumoase de perseverență în credință și chiar dacă bisericile lor nu sunt așa confortabile, cântările poate sună stingher și lumea nu le zâmbește în sat văzându-i că merg la biserică, cu toate acestea dedicarea lor față de Domnul este simplă, naturală, sinceră. Nu știm ce vieți a schimbat Domnul acolo dar îl laudăm pe El pentru că o persoană din sat și-a exprimat dorința de a mai auzi din Cuvânt și a fost de acord să-și pună casa la dispoziție duminica după-masa.

Duminică ne-am bucurat împreună cu credincioșii din trei biserici: Motrusec, Orzești și Padeș. Gândul care ne-a însoțit a fost acela de a-L lăuda pe Dumnezeu pur și simplu. Deși s-a vrut a fi o încurajare pentru frații și surorile din bisericile de acolo, în mine a rezonat profund gândul la ce a pregătit Domnul pentru noi în ceruri. Îmi vine în minte un vers: „topesc adânc în mine, Doamne, dor de veșnicii”. Experiența noastră în Oltenia a fost dincolo de toate una ziditoare spiritual pentru fiecare dintre noi. Suntem recunoscători lui Dumnezeu pentru că a netezit toate căile ca să putem ajunge acolo și mulțumitori familiei care ne-a găzduit și care ne-a oferit un exemplu edificator de trăire prin credință și dedicare în slujire.

Toată lauda să fie a lui Dumnezeu!